

Gió hát mùa hè

Tôi có một công việc tốt hơn nhiều người bạn của mình. Nhưng không có nhiều thời gian để chắc mình có vui hơn không.

Tôi đã từng rất yêu gió, những cơn gió mùa hè lồng lộng khiến người ta muốn bay. Trong cuốn lưu bút thuở học trò một cô bạn tôi viết: “Đừng bao giờ quên nhé, đừng bao giờ quên cảm giác đứng bên khung cửa sổ lớp mình cho gió lồng lộng thổi, tóc rối tung, thấy buồn, thấy vui, muốn khóc, muốn cười, muốn hét lên...” Đúng, những ngày tháng đó chỉ cần một cơn gió cũng đủ khiến tôi thấy mình được sung sướng. Tôi đã từng đạp xe đi không mệt mỏi trên khắp các con đường Hà Nội. Chỉ vì gió, vì nắng và lá rơi.

Rồi chẳng bao lâu sau tôi đã quên hết nắng gió và bầu trời để dành tình yêu cho một người. Một cậu bạn có cặp mắt trong như bi ve. “Tớ thích cậu”, cậu bạn đó nói. Và đó là lời tỏ tình duy nhất tôi nhận được cho đến khi chúng tôi chia tay khi học đại học.

Ngày đó tôi đã khóc. Rất nhiều. Nhưng rồi thì tôi cũng quên nốt cậu ấy để lao vào cuộc sống bận rộn ngay khi ra trường. Tôi có một công việc tốt hơn nhiều người bạn của mình. Nhưng không có nhiều thời gian để chắc mình có vui hơn không.

Anh ngã người ra sau ghế ngựa mặt lên nhìn trần nhà và nghĩ về cô gái làm việc cùng tầng. Cô ấy mới đi làm, có hai công việc, làm việc 12 tiếng một ngày và 6 ngày một tuần. Cần nhiều tiền đến thế để làm gì nhỉ? Bật cười. Cô ấy tỏ ra từng trải và chững chạc. Nhưng thực ra (bật cười tiếp), có vẻ cô ấy ngỡ ngàng với mọi thứ xung quanh.

Tôi cảm thấy ai đó đang nhìn mình khi bước qua hành lang đó. Giác quan thứ sáu, cái đó có tồn tại không nhỉ? Nhưng tôi thường chỉ thắc mắc trong giây lát. “Mình đang sống trong thế giới mà không gì là không thể bị lãng quên, vậy hãy quên chuyện vớ vẩn đó đi.” Tôi tự nhủ và tiếp tục với công việc của mình.

Và đúng là tôi đã quên chuyện đó thật cho đến khi cảm giác đó lại xuất hiện khi tôi bước chân vào quán cà phê quen thuộc. Tôi nhìn quanh. Toàn những

gương mặt xa lạ. Một trong số đó vẫy tay về phía tôi. Tôi đang cố nhớ xem có biết anh ta không thì chủ quán tiến lại phía đó. Tôi thở phào. Chỉ là mình nhầm. Cảm giác về đôi mắt đang nhìn mình cũng nhanh chóng tan đi theo những giai điệu violon du dương và vị ngọt của tách cà phê nhiều đường.

Cô ấy thích uống cà phê tại một chỗ cố định. Một người không hay thay đổi (lại cười). Cô ấy luôn bước vào quán như kẻ lần đầu đi uống cà phê, dù đã thành khách quen. Và cho rất nhiều đường (dấu hiệu cho thấy cô ấy chẳng phải là người sành cà phê). Cô ấy loay hoay với hũ đường đã hết nhưng cũng không gọi thêm. Không hiểu cô ấy nghĩ gì nữa.

Chủ nhật, tôi trở lại quá cũ. Người phục vụ mang đến cho tôi cà phê với thêm một hũ đường nữa. “Sao nhiều thế?” – tôi thắc mắc và chẳng may may nghĩ ngờ khi anh ta trả lời đơn giản “Khách quen thì được ưu tiên”. Buổi tối êm đềm trôi. Tôi vẫn mơ hồ thấy cảm giác đó. Nhưng không thấy khó chịu. Đó hẳn phải là một đôi mắt dịu dàng.

Tôi nhận ra bỗng nhiên trong vòng nhiều tuần chỉ có một người phục vụ mang đồ uống cho tôi. Anh ta quan tâm đến tôi một cách đặc biệt chẳng? Đó có thể chỉ là một sự tình cờ, không hơn, và trí tưởng tượng đã giúp tôi tô vẽ lên toàn bộ phần còn lại. Dù sao điều đó cũng làm tôi vui.

Thật buồn cười, tôi bắt mình làm việc quần quật và kiếm thật nhiều tiền chỉ vì không muốn lãng phí thời giờ cho chuyện yêu đương và có ích hơn – cho gia đình, nhưng cuối cùng ý tưởng có vẻ hoàn toàn trẻ con và ngốc nghếch rằng có ai đó đang quan sát mình với một tình yêu lặng lẽ lại khiến tôi thấy vô cùng thú vị. Thậm chí, dạo gần đây, những cái mỉm cười bất chợt của tôi đã bị hai thằng em “gấu biển” khám phá. Chúng nó, hoặc hích nhau cười, hoặc lén lút ra đằng sau lưng chị... xoa tóc chị cho nó rối bù lên rồi vừa chạy vừa gào: “Biết rồi nhé! Khai ra chị đang yêu ai???”

Khó tin là cả 3 chị em đều đã lớn, tôi đi làm còn 2 thằng một vài năm nữa sẽ tốt nghiệp đại học. Nhưng với tôi, chúng nó vẫn là những thằng em nhỏ, “gấu biển” thì có, nhưng ngốc dại nhiều hơn.

Cũng hết như thế, với bố mẹ, cả 3 chúng tôi đều là những đứa con nhỏ dại. Nhỏ dại lắm, đến chẳng biết yêu đương là gì. Mà phải rồi, làm gì có chuyện tôi yêu đương một anh chàng xa lạ gặp nhau tuần vài lần ở quán cà phê?!! Tất

nhiên tôi có cơ sở để gán anh ta chính là ai đó, Như hôm vừa rồi chẳng hạn, khi mang đồ uống cho khách ngang qua bàn của tôi, anh chàng thả xuống một mẩu giấy nhỏ “Cái váy đẹp đấy!”. Tôi muốn bật cười, anh ta có thể nói điều đó với tôi. “Rồi anh ta sẽ nói!”, tôi nghĩ.

Cô ấy hay cười một mình, nhiều kiểu cười. Không mấy để tâm đến những thứ đang diễn ra. Bản nhạc, những người xung quanh, những đồ uống mới trên thực đơn... Thậm chí cô ấy còn chẳng bao giờ đọc thực đơn mà chỉ gọi thứ cô ấy vẫn luôn gọi. Cô ấy chỉ thích cho đường vào tách cà phê và khuấy, cũng theo nhiều cách, bằng thìa, từ trái sang phải, từ phải sang trái. Không hiểu cô ấy thích thú điều gì khi làm như thế?!. Và chẳng bao giờ thấy cô ấy để sót giọt nào.

Mình quan tâm đến cô ấy vì những điều vớ vẩn này à? Không đâu, còn vì cô ấy là con cả trong nhà và số tiền kiếm được mà đã có lúc mình băn khoăn không biết cô ấy dùng để làm gì, thực ra để trang trải khá nhiều cho chi tiêu trong nhà khi 2 bố mẹ đã về hưu và có 2 cậu em học ĐH. Còn vì vẻ lẳng đãng của cô ấy đã biến mất hẳn khi trở về nhà, làm bà chị cứng cỏi, nghiêm túc và một đứa con tốt... Đẳng sau một vẻ yếu mềm, vô tư lự là một nghị lực thực sự ở cô gái nhỏ nhắn và bình dị ấy. Và còn rất nhiều điều khác nữa về cô ấy, mà mỗi lần biết thêm mình lại muốn tìm hiểu tiếp...

Tôi nghĩ về người phục vụ tại quán cà phê nhiều hơn nhưng kì dị là chúng tôi chẳng nói gì với nhau cả. Tôi ngạc nhiên thấy mình giữ lại một tập các hóa đơn đồ uống, cái nào cũng kết thúc bằng một câu ngắn ngắn gì đó. Kiểu giao tiếp một chiều này đôi lúc thật khó chịu, nhưng nó khiến tôi cảm thấy được an toàn. Anh ta thậm chí còn chẳng hỏi tên tôi, nhưng dường như chẳng vội vã muốn biết. Tôi cố nhớ xem anh ta có giống một gương mặt quen thuộc nào đó không nhưng luôn thất vọng. Có lẽ đó là một người lạ quen biết.

Và anh ta để lại trên tờ hóa đơn thứ 10 một số điện thoại + một cái tên. “Anh không biết số của em, vì thế hãy gọi cho anh khi nào em thích!” Tôi ngược mắt nhìn người đã đưa cho mình mẩu giấy đang đi dần vào phía sau quầy bar. Tôi muốn đứng lên và gọi. Một người phục vụ tốt không bao giờ xưng “anh” với khách hàng. Đó có thể là cái cố tốt. Nhưng cuối cùng tất cả những gì tôi làm khi đó chỉ là ngồi yên, nắm chặt tờ giấy trong tay đến tận khi về nhà.

Điều mình lo lắng nhất hóa ra lại chẳng hề xảy ra. Cô ấy chẳng hề nổi cáu và

hét lên kiểu “Anh nghĩ anh là ai?”. Nhưng còn tồi tệ hơn khi cô ấy chẳng nói một lời nào. Và với sự im lặng đó, chỉ có 1% là cô ấy sẽ gọi. Có lẽ mình đã quá tự tin. Thật ngớ ngẩn! Mình còn định quần quanh với những ý nghĩ kì lạ này bao lâu nữa chứ? Sự im lặng của cô ấy có thể là một cái cớ tốt để mọi thứ kết thúc tại đây...

Tôi không trở lại quán cà phê đó trong vòng một tháng. Vì tôi quá bận rộn, và còn vì cái gì nữa thì chỉ có trời mới biết. Tuần tiếp theo sau tháng đó, tôi quay lại, cũng vì lý do trời biết ấy. Tôi ngồi tại chỗ cũ và chờ người lạ quen biết cũ mang cà phê tới. Nhưng anh ta đã biến mất.

Không nén nổi tò mò tôi hỏi người quản lý. “Đó không phải là nhân viên chính thức. Anh ta chỉ làm việc tại quán mỗi thứ 7. Và thôi việc rồi”. Người quản lý trả lời tôi với một nụ cười thích thú (tôi cảm thấy thế). Thất vọng hơn mình tưởng, tôi ra về mà chưa kịp uống gì.

Những ngày tiếp theo trở nên dài và nặng nề hơn tôi tưởng, dù tôi cũng chẳng có nhiều việc hơn.

Rồi mất điện – Một chuyện chẳng lấy gì làm hi hữu, vì sở nhà đèn đã chuẩn bị tinh thần cho dân chúng trước đó hàng năm. Chuyện hi hữu chỉ là hệ thống điện khẩn cấp của tòa nhà cũng không hoạt động nốt. Laptop của tôi vẫn hoạt động, nhưng cũng như mọi người, tôi thấy mình xứng đáng được nghỉ ngơi trong những lúc như thế này. Các cửa kính được mở tung. Gió. Những cơn gió tràn vào mang theo nhiều dưỡng khí đến nỗi khiến tôi muốn làm một việc thật kì dị, việc gì cũng được nhưng không giống với những gì tôi đã làm suốt những ngày qua. Tôi bước ra khỏi phòng, đến cửa sổ cuối hành lang, với tay bật mở. Và để mặc gió thổi tung tóc mình tôi bấm số. Tôi sẽ gọi cho người lạ đó mà chưa biết sẽ nói gì.

- Em đã thích gọi cho anh rồi đây. (Tôi nói đấy ư? Hay là gió nói?)

- Là em ư? Anh đã nghĩ là em sẽ không bao giờ gọi (tôi cảm thấy anh ấy đang cười) Em đang ở đâu thế?

- Một nơi rất nhiều gió. Tầng 8 một tòa nhà mất điện

– Vậy em cứ đứng đó nhé. Anh sẽ đến.

- Anh điên rồi. Bằng cách nào chứ?

- Bằng gió.

Như thế được gió mang đến, hai giây sau anh xuất hiện sau lưng tôi. Và nói trong lúc tôi còn chưa hết ngỡ ngàng:

“Anh rất quan tâm đến em! Đúng hơn là, anh nghĩ là anh thích em nhiều quá mất rồi!”

Tôi bật cười. Hôm nay đúng là một ngày nhiều gió hơn bình thường, và dường như tôi chẳng phải là người không bình thường duy nhất.

– Anh biết gì về em để nói như thế?

- Nhiều chứ. Anh biết em làm việc ở phòng 810 từ 8 giờ sáng đến 4 giờ chiều, tiếp đó là từ 5 giờ chiều đến 9 giờ tối tại nhà. Em không bao giờ làm việc vào thứ 7. Em thích cà phê và chỉ thích cà phê thật ngọt. Em thích cười một mình. Và em thích một anh bồi bàn dù em có công nhận hay không...

- Anh lấy đâu ra những chuyện này? – Tôi cắt ngang với một vẻ mặt mà tôi cá là trông sẽ rất ngố

– Những chuyện đó sẽ chẳng có gì là bí mật với một người làm việc tại phòng đối diện cửa thang máy tầng 8 khi em bước qua 6 ngày một tuần – anh ta nheo mắt – và một người phục vụ tại quán cà phê em thường lui tới vào ngày còn lại.

- Người chủ nào cho anh làm ở đó chỉ vài giờ một tuần như thế chứ? – Tôi thấy mình cũng... nheo mắt theo. – Bạn anh! Và mọi người ở đó đều nói em thích anh chàng phục vụ. Tôi bật cười. Có lẽ anh ta nói đúng. Tôi đã thích anh chàng phục vụ, và cũng bắt đầu thích người đang đứng cạnh tôi lúc này.

Nhưng cái tôi nói với anh lại là: – Chắc họ nhầm thôi. – Thì cứ cho là chưa. Nhưng người ta cần tương lai làm gì cơ chứ? Một câu hỏi hay. “Vậy thì cứ cho là tương lai sẽ có *chúng ta*” Tôi nghĩ, nhìn thẳng vào mắt anh và mỉm cười. Ngay lúc đó điện thoại phục. Tôi với tay sập cửa khi hệ thống điều hòa đã hoạt động lại, nói trong lúc vẫn còn thấy trong lòng mình những giai điệu

của gió còn ngân nga:

- Tối đi cà phê nhé, anh?